

INKIJK EXEMPLAAR

(Verbeterd: augustus/september 2018)

6760 > OUDE TITEL: KEIHARDE SOFTWARE

Nieuwe titel: **SIMON EN ZIJN LOLLIGE BEER...**

Samenvatting van: SIMON EN ZIJN LOLLIGE BEER...

Vrolijk en spannend spel in 4 bedrijven.

Door Peter van den Bijlaardt - 3 dames, 4 heren

Sam van Dijk bezit enkele software bedrijven. In Ierland wordt een bedrijf te koop aangeboden, dat met nieuwe software uitvindingen bezig is, maar in hevige geldnood verkeert. Sam wil op dat bedrijf een bod doen. Maar dan wil hij wel weten wat de andere bedrijven al hebben geboden. Hij heeft dus deze zo belangrijke gegevens van een zekere O'Conner gekocht.

Zijn dochter Ineke, die in het bedrijf een hoge functie beheert stopt deze cijfers in een bestand, met een wachtwoord, waarmee zij alleen hem kan openen.

Maar zaterdagochtend vroeg, ((wanneer het stuk begint)) als Sam in Dublin zaken wil gaan doen ontdekt Ineke dat er in dat bestand, waarin die belangrijke bedragen staan een ander wachtwoord is gezet... Ze kan er niet meer inkomen...

Marian, de secretaresse van Ineke moet meteen naar Sams huis komen om dat voor hun op te lossen. Maar als Marian het niet lukt door deze blokkade heen te breken, vertelt zij Sam dat Simon, een van hun programmeurs dit klusje met gemak kan klaren.

Wat blijkt, Sam heeft enkele dagen daarvoor deze Simon ontslagen. Zijn dochter Ineke beweegt haar vader alvast naar Dublin te reizen. Zij belooft hem deze Simon op te sporen, om

hem zover te krijgen ze uit deze ellende te verlossen. Dat ze die ochtend nog een afspraak met haar *blind-date*, Chris heeft is ze even vergeten...

Terwijl Sam dus naar Dublin vliegt en Ineke naar Simon op zoek gaat, hebben ze Marian de opdracht gegeven in het huis van Sam te blijven, om door te gaan dat wachtwoord te achterhalen en verder alles tussen hen te coördineren.

Dan komt Simon binnenstappen. Hij hoort van Marian alle ellende aan, maar is nog steeds erg boos dat hij is ontslagen. Hij weigert ze te helpen. Wel hoort hij van Marian dat Ineke die dag een *blind-date* met een zekere Chris heeft. Simon is erbij, als deze man binnenkomt. Chris neemt zonder meer aan dat Marian Ineke is. In een impuls laat Marian dat gewoon zo doorgaan, omdat ze op slag verliefd is op deze man. Simon ziet hier wel de humor van in.

Daarna gebeurt er heel wat, waar ook Els, de vrouw van Sam bij betrokken raakt. Want Simon heeft zich, tegenover Ineke uitgegeven voor de *blind-date* Chris. ((met een vals baardje, grote zwarte bril en pruik...)) Want deze twee kennen elkaar! Els is op Simon erg gesteld geraakt, omdat ze in hem de gedroomde schoonzoon ziet.

Chris denkt dus dat Marian Ineke is. En Ineke denkt dat Simon Chris is. Ineke is vreselijk blij met deze onechte *Chris*, omdat hij, in haar aanwezigheid het wachtwoord heeft gevonden, waardoor ze weer in het bestand van O'Conner kan.

Sam en zijn dochter weten echter niet dat Simon, toen hij nog bij ze werkte zelf dat wachtwoord er persoonlijk in heeft gezet. En toen tevens de bedragen van O'Conner een stuk hoger heeft gemaakt, waardoor Sam in Dublin veel meer moet bieden dan hem lief is.

Sam vraagt hem bij hem te komen werken. Daar heeft Simon wel oren naar. Hij vertelt Sam dat hij bij Google werkt. Maar dat hij altijd al bij een bedrijf wil werken, waar hij de leiding van de afdeling programmering krijgt. Sam zegt hem dat toe. Tot groot ongenoegen van Ineke, want dat was haar functie.

Dan is er ook nog Hugo, de financieel directeur van Sams bedrijf. Deze buitengewoon stijve man is al jaren tot over zijn oren verliefd op Ineke. Maar durft haar dit niet te vertellen.

De verwarring begint echter pas goed, als op zondagochtend heel vroeg Chris - de echte *blind-date* van Ineke - Simon gaat ontmoeten. Hierbij aanwezig zijn: Sam, zijn vrouw Els, Ineke, Marian en ook Hugo. Er volgen dan hilarische toestanden,

omdat Sam dingen hoort, die hem helemaal niet bevallen en Hugo zijn jaloerse kant laat zien!
Aan het eind van het stuk bekennen Simon en Chris aan Marian, dat ze elkaar al heel lang kennen en dat alles een vooropgezet plan was om Sam een heleboel miljoenen afhandig te maken. Zij blijken 2 medewerkers van een grote organisatie te zijn, die de hele rijken van deze aarde, vele miljoenen afhandig weten te maken, omdat ze vinden dat kinderen over de hele wereld geen honger meer mogen lijden. Helemaal aan het eind maken ze ook Marian medewerker van deze organisatie.

Een vrolijk en spannend spel
In 4 bedrijven
Voor 3 dames en 4 heren

SIMON EN ZIJN LOLLIGE BEER...

Door

Peter van den Bijllaardt

PERSONEN:

Sam van Dijk [62] – Een vreselijk onsympathieke man. Zo'n typische '*met-een-bord-voor-z'n-kop*' zakenman... Heetgebakerd - af en toe zelfs grof. Totaal geen gevoel voor humor.

Els van Dijk [55] – Zijn vrouw. Een hele spontane dame, die eigenlijk niets anders wil dan een rustig en gelukkig leven te hebben. Maar wat met een man als Sam volstrekt onmogelijk is. Ze heeft een goed gevoel voor humor.

Ineke [34] - Hun dochter. Een nóg grotere workaholic dan haar vader. Dominant type. Weinig respect voor haar medemens. Heeft ook totaal geen gevoel voor humor.

Simon [35] - Programmeur die voor Sam heeft gewerkt. Een boeiend persoon. Intelligent en buitensporig zelfverzekerd. Weet met gemak uit iedere ongemakkelijke situatie te komen. Hij heeft een goed gevoel voor humor.

Chris [49] Programmeur. De *blind-date* van Ineke. Een man met een groot invoelend vermogen. Intelligent en een goed gevoel voor humor.

Marian [38] - De secretaresse van Ineke. Een opgewekte meid, die precies weet wat ze wil. En ook meteen de juiste beslissing kan nemen, als ze in een bepaalde situatie komt, die haar niet bevalt. Een uitstekend gevoel voor humor.

Hugo [50] – De financieel directeur van het bedrijf van Sam. Een beetje stijve man en erg verlegen, wat de vrouwen betreft. Hij is tot over zijn oren verliefd op Ineke. Beslist geen gevoel voor humor.

DECOR:

Een mooie ingerichte kamer.

In de hoek van de rechterwand is de deur naar de hal.

Tegen deze wand staan een rij dozen - tweehoog opgestapeld, waarvan er één open staat.

Tegen de achterwand staat een groot dressoir, waarin de karaf met whisky staat en de 3 glazen. Erop, in het midden een grote fruitschaal, waarop veel en verschillend fruit ligt. Aan iedere kant van deze schaal staat een mooi kunstvoorwerp. Er moet nog wel ruimte zijn voor 2 vazen met enorme boeketten, die later worden neergezet.

Een klein stukje van de linkerwand af - een beetje schuin, naar het publiek toe - staat een groot bureau, waarop een open laptop staat, met er schuin achter een printer. Verder liggen er overal een heleboel mappen en losse A-viertjes en allerlei attributen, die op een bureau aanwezig zijn. Achter het bureau staat een grote bureaustoel. Er schuin achter een knots van een staande schemerlamp. Naast het bureau staat een ijzeren mandprullenbak, die vol met proppen ligt.

Tegen de wand, naast het bureau staan 4 dozen gestapeld, waarop een, een scanner staat. De scanner en printer worden niet gebruikt, maar moeten natuurlijk wel snoeren hebben! Een beetje rechts uit het midden staat een 3-zitsbank en een gemakkelijke fauteuil. Tussen de fauteuil en de 3-zits staat een klein tafeltje, waarop een leeslampje staat en een dik gebonden boek ligt, met een boekenlegger ertussen. Op het boek ligt Els' brillenkoker. Voor de bank staat een salontafel, waar een schaal met bonbons staat. De overige ruimte en wanden (indien mogelijk...) aanpassen met planten, kunstwerken en schilderijen, of foto's.

KLEDING:

Alle kleding heb ik - tussen de teksten door - zorgvuldig beschreven. Máár dit is alleen maar een indicatie. Ik vind dat iedereen moet spelen in de kleding, waar men zich het prettigst in voelt. Houdt echter wel rekening met de karakters van de personen!

Simon speelt in het 2e bedrijf voor **Chris**. Het is de bedoeling dat het publiek niet metéén door heeft dat het Simon is. De grimeur heeft tijd genoeg om hem met een baardje en pruik te veranderen in **Chris**. Op zijn neus staat een grote zwarte bril!

MUZIEK:

Ik ben een toneelschrijver, die vindt dat een toneelstuk helemaal compleet moet zijn. Dit houdt in dat ik, voor het doek open gaat, tussen de bedrijven door en aan het eind muziek laat horen. Meestal gebruik ik hiervoor verschillende zangnummers, die met het stuk te maken hebben.

Maar in dit stuk komt steeds hetzelfde zangnummer terug, omdat die met de naam van **Simon** te maken heeft.

SIMON SMITH AND THE AMAZING DANCING BEAR...

Gezongen door **Mathilde Santing**. Het staat op haar CD: **Mathilde Santing sings Randy Newman.**

BIJZONDERHEDEN:

In mijn stukken staat alleen maar wanneer er iemand moet gaan zitten. De regisseur bepaalt waar.

In plaats dat er tijdens het 3e bedrijf thee wordt gedronken, kan men natuurlijk ook kiezen voor sherry, port, whisky of/en cognac.

EEN KORTE SCENE UIT HET EERSTE BEDRIJF

- Simon: *[steekt, via de tuindeuren zijn hoofd naar binnen] Hé!*
Psssssst.
- Marian: *[schrikt zich rot en kijkt hem met grote ogen aan. Simon op. Gekleed in een zomercombinatie, met alleen een T-shirt onder zijn jasje]*
- Marian: Simon? Wat doe jij hier?
- Simon: Ben je alleen Poezendijntje?
- Marian: *[geschrokken]* Noem me geen Poezendijntje. Zo meteen komt mevrouw Van Dijk ineens binnen.
- Simon: *[grijnzend]* Ik zal het niet meer doen... Poezendijntje.
- Els: *[op met een dienblad waarop 2 kopjes koffie staan en een glazen schaal met koekjes. Ze is gekleed in luchtige zomerkleding. Zo gauw ze Simon ziet]* O...
- Simon: *[is de situatie volkomen meester. Met een brede glimlach]*
Ja, da's 'n verrassing, hè? *[Marian kijkt geschrokken van Simon naar Els]*
- Els: Ja... U eh... bent dus toch gekomen.
- Simon: *[overdreven lichtig]* Ja, ik dacht, och... ik loop gewoon even om en ga via de tuin naar binnen.
- Els: Heeft u dan aangebeld? Ik heb de bel helemaal niet gehoord. Jij, Marian?
- Marian: Nee, ik heb geen bel gehoord.
- Simon: O, maar dat kan ook niet, ik heb helemaal niet aangebeld. Ik heb 'n hekel aan aanbellen. Veel teveel lawaai. Vindt u ook niet?
- Els: Hè?... O... Nou eh... het belangrijkste is dat u er bent. Maar Ineke is er op het moment niet.
- Simon: O, dat maakt niets uit.
- Els: *[in de war]* Niet?... O... Ja maar... U komt toch voor mijn dochter? *[Marian kijkt met grote ogen van Els naar Simon]*
- Simon: Jazeker. En u schijnt een vooruitziende blik te hebben, want ik heb een vreselijke zin in koffie. En die heeft u voor mij al ingeschonken. Staat u mij toe. *[pakt het blad uit haar handen, zet het op tafel en gaat met een kopje en een koekje in zijn hand in de fauteuil zitten]*
- Els: Nou... Nee... Die koffie was eigenlijk voor... 't Geeft niet. *[zet het andere kopje bij Marian neer]* Ik haal we even een

nieuw kopje voor mezelf. *[af]*

Simon: *[genietend van de situatie]* Wie denkt dat mens dat ik ben?

Marian: De nieuwe vriend van Ineke.

Simon: *[lacht kort]* Écht? Wil jij serieus beweren dat die bítch een vriend heeft?

Marian: Ja en die zou vandaag hier op bezoek komen.

Simon: *[grijnzend]* Weet je wat we doen Poezendijntje. We laten het gewoon zo.

Marian: Nee, nee, dat kan echt niet. Ineke is op zoek naar jou. Als die ontdekt dat je niet thuis bent komt ze weer hierheen en dan ziet ze je. *[klein lachje]* Weet je dat ze die jongen nog nooit ontmoet heeft.

Simon: Die vriend, die ze vandaag hier zou ontmoeten? Je maakt 'n dolletje.

Marian: Nee, helemaal niet. 't Schijnt dat vrienden van haar deze man voor d'r hebben geregeld. Een soort blind-date dus. Hij heet Chris en is ook een programmeur

Simon: *[grijnzend]* Echt waar. Nou dan hebben ze tenminste iets om over te praten.

Marian: Hé, zeg me eens? Heb jij je die 11.000 euro toegeëigend?

Simon: *[grijnzend]* Wat denk jij?

Marian: Ik denk van niet.

Simon: *[grijnzend]* Hou het daar dan maar op.

Els: *[op. kopje koffie in haar hand]* U moet mij al deze rommel maar vergeven hoor, de werkkamer van mijn man wordt opgeknapt. *[gaat zitten. Tijdens het volgende gesprek drinkt Marian haar koffie, doet net alsof ze met haar programma bezig is, maar luistert duidelijk zichtbaar voor het publiek mee. En maakt bij enkele opmerkingen van Simon de nodige gezichtsgrimassen]*

Simon: Ik let nooit op rommel om me heen, mevrouw.

Els: O, gelukkig maar. *[zucht]* En nu moet u mij toch eens vertellen?... Waarom u tóch vandaag bent gekomen? Want Ineke vertelde mij net nog dat alles een weekje is uitgesteld.

Simon: Ik kan volgende week niet.

Els: O... En eh... u kent mijn dochter ook nog niet, hè? Ik bedoel, die eh... heeft u nog nooit eerder ontmoet.

Simon: Nee. En haar hoop mij dit weekend te leren kennen zit er dus niet in. Maar... *[grijnst]* nu ik haar moeder heb gezien

maak ik me nergens geen zorgen meer om.

Els: O, u bent een vleier hoor, meneer eh...

Simon: Chris. *[gaat staan en geeft Els een hand]* Chris Bijlsma.

Els: Aangenaam met u kennis te maken meneer Bijlsma.

Marian: Wil je mij even de koekjes aangeven, Chris? *[Hij reageert meteen. Marian pakt een koekje. Simon legt nog 2 koekjes op het bureau en geeft haar een dikke knipoog]*

Els: *[flink verbaasd]* Ken jij deze meneer, Marian?

Simon: Ja, Marian en ik hebben vroeger samen gewerkt, mevrouw. Dat was lachen toen, hè Marian? *[geeft haar een stomp tegen haar schouder]*

Marian: Nou. *[onnatuurlijk hoog lachje]* Wij hebben wat afgelachen samen.

Simon: *[houdt Els het schaalpje voor]* Neem er een, ze zijn heerlijk.

Els: *[schaterend]* Ja, dat weet ik, ik heb ze zelf gebakken. *[pakt er een]*

Simon: Meent u dat nou? O, maar daarom smaken ze natuurlijk zo lekker. *[Els glundert. Simon gaat weer zitten, pakt zijn koffie, nog een koekje en leunt relax achterover]* Maar ik vind niet dat u meneer tegen me moet zeggen. Dat klinkt zo officieel. Gewoon Chris is meer dan voldoende. En dat zou ik ook heel wat leuker vinden.

Els: O... Nou... *[met een klein lachje]* Dan zeg ik van nu af aan gewoon Chris.

Simon: Goed zo. Gewoon op de tutoyeertoer. Zo leer je elkaar het beste kennen. Hoe is jouw voornaam, moeder van Ineke? *[Marian kijkt hem weer met grote ogen aan]*

Els: Mijn voornaam? O... Els.

Simon: 'n Prachtige naam. Heeft een goeie klank. Lekker kort en Goed te onthouden ook.

Els: Maar... maar vindt u het dan niet vervelend dat eh... mijn dochter er niet is?

Simon: Welnee. Als we eenmaal getrouwd zijn zien we elkaar nog vaak genoeg. *[Els en Marian kijken elkaar met grote ogen aan]* Maar vertel me eens... Is eh... je man er niet?

Els: Nee, mijn man moest vandaag naar een hele belangrijke bespreking in Dublin.

Simon: O... *[kijkt even schuin naar Marian en pakt nog een koekje]*

Els: Zeg eh, Chris... heb jij al ontbeten?

- Simon: Nee, het ontbijt sla ik altijd over. Ik begin pas halverwege de ochtend honger te krijgen.
- Els: Ja, want als ik jou zo van die koekjes zie eten begin ik te geloven dat je een enorme trek hebt. *[kijkt op haar horloge]* En het is al over tien. Wil ik dan een lekker omeletje voor je klaarmaken?
- Simon: *[wijst naar het bord op tafel]* Zo te zien heb je voor Marian ook al een ontbijtje klaargemaakt.
- Marian: *[klein lachje]* Ja, mevrouw Van Dijk was zo vriendelijk 2 overheerlijke tosti's voor me klaar te maken.
- Simon: Nou, heel lief aangeboden, dank je wel. *[Els pakt het bord en wil de hal inlopen]* Je bent een vrouw naar m'n hart Els. Maar geen spiegeleieren. *[Els weer op]* Eerst lekker klutsen, daar hou ik van. En lekker veel peper erbij. *[Els wil weer afgaan]* En misschien heb je in je koelkast nog een verloren stukje spek liggen?
- Els: *[weer op]* Spek? Nee, die is op. Maar ik heb wel ham.
- Simon: Nog lekkerder.
- Els: *[zachtjes lachend]* Nou, je kunt het krijgen zoals je wilt hoor. *[loopt de hal in en weer op]* Wilt u het op gewoon brood of op toast?
- Simon: Wil jij het op gewoon brood of toast!
- Els: *[moet hier even over nadenken. lachje]* O... Ja, al dat getutoteer ook. Ik ben van de ouwe stempel, ik moet daar nog steeds aan wennen. *[beetje verwijtend]* Mijn éigen dochter noemt me Els.
- Simon: Vind ik niet kloppen. De namen Pappie en mammie mag je als kind nooit verwaarlozen.
- Els: *[kijkt hem even aan. Met een vriendelijke glimlach, lichtjes knikkend]* Ik mag jou wel, Chris. *[af]*
- Marian: Zit dat mens niet zo te plagen, Simon. Die heeft het met die arrogante dochter al moeilijk genoeg.
- Simon: Daar haal ik nooit de moeder van die bitch uit. Deze vrouw is daar veel te áárdig voor. *[grinnikend]* En dan te denken dat ik zogenaamd haar vriend ben. *[verachtelijk lachje]* Nóu, al gaven ze me 'n miljoen dan zou ik nog niet met dat zelfingenomen loeder het nest instappen.
- Marian: Zeg, je kan hier niet mee doorgaan hoor.
- Simon: Waarom niet? Kan haar echte vriend soms zo meteen binnenstappen?
- Marian: Nee, die komt pas volgende week. Hij blijkt het te hebben verzet. *[iets zachter]* Die Ineke heeft een blind-date met die

jongen.

Simon: Ja, ik hoorde net al zoiets.

Marian: *[genietend vertellen]* Ze schijnt in een vriendenclubje te zitten die gegevens over elkaar uitwisselen. En dan kiezen ze er één uit en daar wordt dan een blind-date voor geregeld. Ineke heeft die knul die hier vandaag langs zou komen zelfs nog nooit via de telefoon gesproken.

Simon: Hoe verzinnen ze het.

Marian: Volgens mij is het een clubje van mensen die heel erg weinig tijd heeft om zelf op de versiertoe te gaan. Wat ik je al vertelde, die man die ze voor haar hebben uitgekozen schijnt een programmeur van Google te zijn. En nu komt het mooiste... Ik hoorde net van mevrouw van Dijk dat haar man 'm voor zijn bedrijf wil strikken.

Simon: Zijn dat uitgekookte donders. Een blind-date gebruiken om kwaliteitspersoneel te werven. Want Google is niet de eerste de beste.

Marian: En daarom kan jij hier niet mee doorgaan. Veronderstel dat Ineke zo meteen ineens binnenstapt?

Ineke: *[op. Trendy gekleed]* Nou die Simon is niet thuis, Marian? *[ziet nu Simon pas. Flink verbaasd]* Wat doe jij hier?

Simon: *[luchtig en flink genietend]* Och, ik hoorde dat jij me zocht. Dus dacht ik, ik ga wel even langs. Én? Is je vader eindelijk bereid mij zijn excuses aan te bieden?

Ineke: Welnee, hoe kom je erbij? Zeker, nadat jij dat programma van O'Conner geblokkeerd hebt met een code?

Simon: O, daar zijn jullie intussen achter gekomen.

Ineke: Ja. En wil je me dan nu onmiddellijk vertellen waar deze code uit bestaat?

Simon: *[armen over elkaar. Grijnzend]* Waarom zou ik dat jullie gaan vertellen?

Ineke: *[kijkt hem met dwingende ogen aan]* Omdat ik je dat opdraag.

Simon: *[terwijl hij in zijn oude houding blijft zitten. Nog steeds genietend]* O, maar dan doe ik onmiddellijk wat je wilt. Maakt ruimte voor me, Marian, ik moet een code op gaan halen.

Ineke: Ja, je hoeft niet zo cynisch te doen. Heb jij enig idee wat voor 'n ellende jij ons hebt bezorgd. *[als hij alleen maar grijnzend reageert]* Dat ontslag kan je als ongedaan beschouwen.

Simon: *[ernstig en koeltjes]* O, en daarmee is ineens alles

opgelost.

Ineke: *[ongeduldig]* Ja, wat wil je dan nog meer?

Simon: Nou, ik vind dat jouw ouwe heer mijn eergevoel behoorlijk heeft beschadigd.

Ineke: Als jij me die code vertelt, weet ik zeker dat hij je weer aanneemt.

Simon: *[slaat zijn armen over elkaar]* Wie zegt dat ik nog voor jullie wil werken?

Ineke: Nou ja zeg. Ben ik bereid er voor te zorgen dat mijn vader je weer aanneemt en dan reageer je zo. Wil je dan in de ww gaan lopen?

Simon: Ik wil dat jouw vader mij zijn excuses aanbiedt. Voor het feit dat hij me een smerige dief heeft genoemd. En dat doet, in aanwezigheid van het complete team.

Ineke: Dat doet hij nooit. Hoewel... die cijfers van O'Conner wil hij wel heel graag hebben.

Simon: Ja en zeker nu hij ze zo hard nodig heeft, vanwege de overname van een zeker bedrijf in Dublin.

Ineke: *[verbaasd]* Hoe weet jij dat?

Simon: Ik heb nog wel enkele vriendjes bij dat bedrijf van jullie.

Ineke: Hè, doe nou niet zo vervelend, Simon. Vertel mij die code. Mijn vader zit op dit moment in het vliegtuig naar Dublin. Hij heeft daar niets te zoeken als hij die cijfers van O'Conner niet heeft.

Simon: *[grijnzend]* O, o, o, wat spijt me dat nou toch.

Ineke: *[zucht diep]* Zeg me wat je wilt?

Simon: Wat ik wil... *[haalt heel kalm adem]* Ja, wat zou ik nou allemaal willen hè?

Els: *[hoofd om de deur]* Wil je extra veel ham in je omelet. *[ziet Ineke]* Hé? Ik dacht dat jij op zoek was naar iemand? Heb je 'm al gevonden?

Simon: Doe maar lekker veel ham Els, daar hou ik van. *[Els wil af gaan]* En de eieren lekker klutsen hè.

Els: *[Ineke heeft intussen, met grote verbaasde ogen van Simon, naar Els gekeken en kijkt nu Marian aan. Die haalt haar schouders op en maakt de grimas van iemand, die er ook niets van snapt]*

Els: *[zachtjes lachend en een salueteeken makend]* Tot uw orders meneer. *[af]*

Simon: *[als Ineke hem nog steeds zo aanstaart. Grijnzend]* Jouw moeder en ik... Die kunnen 't reuze goed met elkaar vinden.

Marian: *[als Ineke haar weer vragend aankijkt]* Ja, vraag mij niks, ik snap er ook niets van. Sinds hij binnen is legt jouw moeder hem al in de watten.

Ineke: Nou, is ook niet relevant. Ben je nou van plan mij die code te geven of niet?

Simon: Niet.

Ineke: *[zuchtend]* Deze cijfers zijn heel belangrijk voor ons, Simon. En we kunnen niet in dat bestand van O'Conner.

Simon: Weet ik. *[grijnzend]* Als ik 'n keertje de boel blokkeer, doe ik het ook gelijk goed.

Ineke: *[zuchtend]* Goed dan. Hoeveel?

Simon: Ik wil er 50.000 Euro voor.

Ineke: Wát?

Simon: *[grijnzend]* En dan hoeft je vader mij niet zijn excuus aan te bieden.

Ineke: 50.000 Euro. *[met heel even hooghartig gesloten ogen]* Te belachelijk voor woorden.

Simon: O, je vindt dat teveel... *[staat op]* Dan ga ik er maar es vandoor.

EEN KORTE SCENE UIT HET TWEEDE BEDRIJF

Toneel enkele seconden leeg

Simon: *[op via de tuindeuren. Hij draagt een spijkerbroek en een vuurrode pull-over, waarop een lollige prent gedrukt staat, die met de **pc** te maken heeft. Op zijn hoofd staat een honkbalpet en op zijn neus een grote zwarte bril. Hij heeft tevens een klein vals baardje aan zijn kin geplakt, die hij steeds aanduwt, omdat hij bang is dat hij loslaat. In zijn hand heeft hij een grote bos bloemen. Hij blijft, op 1 meter van de tuindeuren afstaan. Zo gauw Ineke met een lege beker binnenkomt grijnst hij haar toe. Ineke heeft haar mobiel nog steeds aan haar oor. Ze ziet Simon en kijkt hem verbaasd aan]* Neemt u mij niet kwalijk, maar jullie deurbel schijnt niet te werken. Ik heb daarom maar de vrijheid genomen om even om te lopen.

Ineke: *[haar verbazing is al weg. Kort en zakelijk]* U bent?

- Simon: Chris Bijlsma. *[grijns]* Maar u mag me gewoon Chris noemen hoor.
- Ineke: *[fronst haar wenkbrauwen]* Chris Bijlsma? Ó, bent u Chris Bijlsma?
- Simon: Klopt. *[geeft haar een korte stevige handdruk]* Deze bloemen zijn voor uw moeder.
- Ineke: O? Waarom niet voor mij? *[ze pakt ze aan]*
- Simon: Ik geef mijn vrouwen op de eerste ontmoeting nooit bloemen.
- Ineke: O... Maar ik had u toch laten weten dat ik het een weekje wilde uitstellen.
- Simon: *[overdreven verbaasd]* Wat zegt u me nu toch? Meent u dat nou?
- Ineke: Ja, ik heb uw secretaresse laten weten dat dit weekend mij niet zo goed uitkwam. Die meid heeft dat natuurlijk vergeten door te geven.
- Simon: Ja, 't is tegenwoordig moeilijk aan goed personeel te komen. Dus ik kom ongelegen? Dan ga ik weer.
- Ineke: Nee, nee, dat hoeft niet. Gaat u zitten. Wilt u koffie?
[Simon wijst naar haar mobiel. Ze lacht kort, zet ze hem uit en legt hem op tafel]
- Simon: Druk, druk, druk.
- Ineke: Ja, u weet hoe dat gaat. Koffie dus. Deze hier is waarschijnlijk al oud. Ik ga even snel verse zetten. Maakt u het zich gemakkelijk. *[af]*
- Simon: *[komt meteen in actie. Hij trekt de haldeur tot een smalle kier dicht, pakt snel zijn mobiel, en drukt een code in. Loopt al pratende naar het bureau]* Ja, ik ben binnen... Dat loeder heeft niks in de gaten... *[intussen is hij met de muis aan het klikken en schuiven]* Ja daar ben ik nu mee bezig... Ik ga nu het bestand van die O'Conner in... Ik ben binnen... Ja, ja, maak je geen zorgen, ik weet precies wat ik moet doen. Zóóóóó... dat zijn lage cijfers. *[grijnzend]* Die gaan we als eerste maar eens een stukje hoger maken... *[klikt met zijn muis, typt een seconden of 10 razendsnel. Gaat dan met zijn gezicht iets dichters naar het scherm en knikt]* prima zo. Goed gedaan jochie. En dan nu alles even keurig netjes terug zetten, zoals het was. *[hij is tegelijk aan het typen, met de muis aan het werken, weer heel even typen en staat dan op. Mobiel aan zijn oor]* Het is voor elkaar... Ja, natuurlijk heb ik alles weer zo gezet, dat niemand kan zien dat er een ander aan geweest is... Ja, ik heb ook alles

weer geblokkeerd en er dezelfde code ingezet... *[hij loopt snel naar de fauteuil en gaat zitten. Ineke op met 2 bekers koffie. Simon doet net alsof hij met een heel belangrijk gesprek bezig is]* Ja, ik heb het allemaal begrepen. Ik ga er vanavond nog aan werken. *[kijkt nu pas naar Ineke]* Zeg, ik ga je hangen hoor, we zien elkaar morgen. *[stopt zijn mobiel weer in zijn zak]*

Ineke: *[gaat zitten]* Ik zie dat ik het niet alleen druk heb. *[ze schenkt koffie in beide bekers en zet de zijne voor hem neer]* Alsjeblieft. O sorry, wilt u er suiker en melk in?

Simon: Nee dank u, zwart is goed. *[pakt de beker en neemt een klein slokje]* Heerlijk. Koffie. Daar was ik aan toe. En zegt u mij nu eens eerlijk? Hoe was uw eerste indruk over mij?

Ineke: *[kijkt hem even aan]* Mijn eerste indruk? Hm... Ik dacht gelezen te hebben dat u 49 jaar was.

Simon: *[Hij gaat over in overdreven luchtigheid, daarna in geamuseerd gedrag, af en toe zelfs intens genietend. Zuchtend]* Ja... De mensen schatten mij altijd een stuk jonger. Maar ik ben echt 49. Door mijn baard zie er gewoon wat jonger uit. Stoort u dat?

Ineke: Och, dat weet ik nog niet. *[neemt een slokje koffie]* Zullen we daar dan maar mee stoppen? *[als Simon haar vragend aankijkt]* Elkaar met u blijven aanspreken. Ik stel voor dat we gewoon jij en jou tegen elkaar zeggen. Lijkt me voor het gesprek ook veel prettiger, vind je ook niet?

Simon: O, je wilt 'n gesprek met me voeren?

Ineke: Ja, vindt u dat zo gek?

Simon: Vindt jij dat zo gek?

Ineke: Ik niet. O... zei ik weer u. Lastig hoor, zo'n eerste ontmoeting.

Simon: Ok. Begin maar. Stel je vragen, ik ben er klaar voor.

Ineke: O... Nou, wat ik graag van je zou willen weten is, hoe je over deze blind-date denkt?

Simon: Laat ik beginnen te vertellen dat het is begonnen als een lolletje. Vrienden van mij waren er al een tijdje mee bezig. Ze hebben mij over gehaald het ook eens te proberen. Maar nu heb ik een vraagje voor jou... Vertel mij eens, Ineke... Waarom jij uitgerekend mij hebt uitgekozen?

Ineke: Ik heb jou uitgekozen omdat we iets heel belangrijks gemeen hebben. *[drinkt weer van zijn koffie]*

Simon: En dat is?

Ineke: Software.

- Simon: *[kijkt haarglimlachend aan]* En was dat de enige reden om mij te kiezen?
- Ineke: Nee. Ik eh... Ik eh...
- Simon: Ja?
- Ineke: D'r waren meer redenen.
- Simon: Noem op.
- Ineke: Nou... Je leeftijd bijvoorbeeld. Ik kan niet met jonge mannen opschieten.
- Simon: O, maar ik voel me nog een knul van 25.
- Ineke: Kan zijn, maar je praat er niet naar.
- Simon: Ja, hoe kan je dat nou weten? Ik ben hier net vijf minuten binnen.
- Ineke: O, ik heb niet veel nodig om m'n conclusies te trekken hoor.
- Simon: *[iets zachter]* Ja, dat weet ik.
- Ineke: Pardon?
- Simon: Ik zei, zoiets vermoedde ik al. Jij lijkt me ook een type dat recht op haar doel afgaat en precies weet wat ze wil.
- Ineke: *[aangenaam verrast]* Ja, dat klopt. Maar dat betekent weer dat jij een uitstekende mensenkennis bezit.
- Simon: Goed. Dan laten we nu het complimentenkwartiertje achter ons. Hou jij van een stevige vrijpartij? *[als ze hem met grote ogen aankijkt]* Ja, dat is in een relatie heel belangrijk. Daarom stel ik je de vraag nogmaals. Hóu jij ervan om zo af en toe er eens flink tegenaan te gaan?
- Ineke: *[het moet duidelijk te zien zijn, dat dit onderwerp haar totaal niet aanstaat]* En ik merk nu ook, dat jij ook recht op je doel afgaat.
- Simon: Jij op het moment niet, want je draait om de vraag heen.
- Ineke: Nou, om je een heel eerlijk antwoord te geven... Ik ben er, in zo'n vroeg stadium geen voorstander van, om vleselijk contact met de ander te hebben, bedoel ik.
- Simon: O, wat zeg je dat mooi. Heb je daar op geoefend?
- Ineke: *[beetje in de war]* Ik zeg je precies zoals het is. Dat lijkt me de beste manier om elkaar wat beter te leren kennen.
- Simon: Maar wie zegt dat ik die vrijpartij meteen wil? *[Ineke kijkt hem bedenkelijk aan]* Het was alleen maar een speculatieve vraag. Wat voor mij belangrijk is, dat ik weet - als wij straks getrouwd zijn, of je dan vóór of tegen het... zoals je dat zo mooi formuleerde... vleselijke genoegens bent.
- Ineke: *[is hem meteen na het woord: **Getrouwd** met grote aan*

gaan kijken] Ge...tróuwd zijn?

Simon: Ja. Je bent alweer 34. Ik neem aan dat je je toch 'n keertje wilt settelen? Of zit er nu erg naast?

Ineke: [*beetje obstinaat*] Nou, je zit er hier een heel behóórlíjk end naast, hoor knul! Hier heb ik nog nooit serieus over nagedacht.

Simon: Moet je toch eens doen, je wordt er niet jonger op. Je leidt een krankzinnig druk bestaan en dat is in je gelaatstrekken overduidelíjk te zien.

Ineke: [*kijkt hem weer even aan*] Jij bent af en toe wel heel erg direct, vind ik.

Simon: Maar echt beledigd ben je er niet over.

Ineke: [*met heel even hooghartig gesloten ogen*] Mensen waar ik niets om geef kunnen mij nooit beledigen. Daar sta ik ver boven.

Simon: En ik ben zo iemand?... Waar je niets om geeft, bedoel ik?

Ineke: [*diepe zucht*] Zeg, kunnen we het ergens anders over hebben?

Simon: Software?

Ineke: [*meteen enthousiast*] Ja, bijvoorbeeld.

Simon: [*glimlacht heel even*] Wel, ik werk op het moment bij Google, maar dat wist je al. [*Ineke knikt*] Ik ben nu bezig met de vijfde GL.

Ineke: [*is zwaar onder de indruk*] Werk jij met de vijfde Generatie Software?

Simon: Nou, wérken. Het is eigenlijk al af. Ik heb net met succes een programma af die alle ingewikkelde technische gegevens voor de consument wat eenvoudiger maakt. Die vierde GL was geen uitdaging meer voor mij. [*kijkt haar glimlachend aan*] En het werd hoogtijd dat we het nóg wat eenvoudiger voor de consument gingen maken.

Ineke: [*zwaar onder de indruk*] En daar heb jij aan meegewerkt?

Simon: Méégewerkt? De belangrijkste ideeën kwamen van mij. Mijn team hoefde die alleen maar uit te werken.

Ineke: [*onder de indruk*] En waar ben je nu mee bezig, als ik vragen mag?

Simon: Met research. Om een programma voor de zesde GL te ontwikkelen.

Ineke: [*is nu nog meer onder de indruk*] Ik ben misschien een beetje voorbarig met de vraag die ik je nu ga stellen...

[*haalt diep adem*] Maar heb je wel eens overwogen naar

een ander bedrijf over te stappen?

Simon: Ligt eraan wat ze betalen.

Ineke: [*probeert tevergeefs haar enthousiasme in te binden*] Is het alleen een geldkwestie? Koester je geen enkele loyaliteit?

Simon: Het woord loyaliteit heb ik al lang geleden uit mijn vocabulaire geschrappt.

Ineke: Dus als we je een goed aanbod doen ben je bereid voor ons te komen werken.

Simon: [*glimlachend en geamuseerd de zinnen uitsprekend*]: Heb ik het nu goed begrepen?... Ben jij personeel aan het ronselen?

Ineke: [*nog steeds overdreven enthousiast*] Toen ik mijn vader vertelde dat ik een afspraak met een programmeur van Google had, liet hij me onmiddellijk weten je te vragen of je het daar bij Google naar je zin had. Wij zoeken al heel lang een programmeur met jouw kwaliteiten. Ik denk, als hij hoort waar je nu allemaal mee bezig bent, hij een gelukkig man zal zijn.

Simon: Goed, dan stel ik de vraag nogmaals. Ben jij mij aan het ronselen voor je bedrijf?

Ineke: [*enthousiast*] Já! Wil je voor ons komen werken, Chris?

Simon: Zit er ook nog een titel aan vast?

Ineke: [*beetje achterdochtig*] Wat had je in gedachte?

Simon: Voor minder dan Directeur programmering doe ik het niet.

Ineke: Ja, maar dat ben ik al.

Simon: Wat ik al zei, voor minder dan deze status ga ik niet weg bij Google.

EEN KORTE SCENE UIT HET DERDE BEDRIJF

DERDE BEDRIJF

Zaterdagmiddag laat.

Els: [*vlak voordat ze opkomt wordt de muziek langzaam naar **UIT** gedraaid. Ze is anders gekleed. In haar handen heeft ze een dienblad, waarop staan: een theepot, twee sierlijke*

porseleinen kop en schotels en een kristallen schaal met Belgische bonbons] Ik weet 't niet van jou, maar ik ben aan een sterke kop thee toe. *[ze gaat zitten en schenkt beide koppen vol]*

Marian: O, daar heb ik wel zin in. Even 'n break.

Els: Kom er dan even gezellig bijzitten.

Marian: *[zachtjes lachend]* Goed, omdat u zo aandringt. *[gaat zitten]*

Els: *[Zet de kop thee bij Marian op de tafel en houdt haar de bonbons voor]* Neem er een, ze zijn overheerlijk.

Marian: O, lekker. *[ze stopt een bonbon helemaal in haar mond en pakt haar kopje thee]*

Els: En nu moet je me eens vertellen, wie was nou die man die je net in die mooie rooie sportauto voor de deur afzette?

Marian: Dat was Chris.

Els: Chris Bijlsma? Maar die kwam toch voor mijn dochter?

Marian: Hij kwam via de tuin binnen. Ik zat hier net een kop koffie te drinken. Daarom dacht hij dat ik uw dochter was.

Els: Niemand schijnt hier vandaag de moeite te nemen aan te bellen.

Marian: Hij vroeg me niets, nam zonder meer aan dat ik zijn blind-date Ineke was en ging recht op zijn doel af.

Els: *[zachtjes lachend]* Dan moet ik jou even een geheimpje vertellen. *[ze wacht even, om de spanning nog wat heviger te maken]* Mijn dochter denkt dat Simon Chris is. *[vinger voor haar mond]* Ssssst!

Marian: *[verbaast]* Símon? Écht waar?

Els: Zowaar ik hier zit. Die jongen is van de week door mijn man ten onrechte ontslagen.

Marian: Ja dat weet ik. Ik werk ook voor uw man.

Els: *[Zachtjes lachend]* O ja, natuurlijk. Nou, in ieder geval is hij met iemand een weddenschap aangegaan om mijn man en Ineke een poets te bakken. En om zich tegenover haar niet te verraden had hij een valse baardje opgeplakt. *[Marian kijkt Els met grote ogen aan. Els is aan het nagenieten]* O, 't was allemaal bij elkaar reuze komisch.

Marian: En Ineke? Heeft zij hem dan niet herkend?

Els: Nee... *[korte pauze, Els neemt een voorzichtig slokje thee. Zachtjes lachend]* Dus jij hebt je voor mijn dochter uitgegeven?

Marian: *[zich een beetje schamend]* Ja, 't spijt me écht heel erg.

Els: Joh meid, dat hoeft toch niet. Ik vind het schitterend dat mijn

arrogante dochtertje eens 'n keer goed in de maling wordt genomen. En tweemaal op één dag is nog leuker.

Marian: Ik wilde het u net vertellen, maar u weet het dus al.

Els: Waarom wilde je het me vertellen?

Marian: U bent een veel te lieve vrouw om dit geheim te houden.

Els: O... *[wijst]* Neem nog een bonbon?

Marian: O, lekker. *[ze pakt een grote en bijt er de helft vanaf]*

Els: Ga je het die Chris wel vertellen?

Marian: *[met volle mond]* Da-wan-ie-nie.

Els: Ja, da's niet te verstaan.

Marian: *[slikt alles door]* Dat kan ik niet.

Els: Dat kan je niet? Maar hij komt er toch zeker achter, zo gauw hij mijn dochter echt ontmoet.

Marian: Ik kan het niet, omdat ik verliefd op 'm ben geworden.

Els: Zó, jij wordt snel verliefd op iemand.

Marian: Ja, zo zit ik in elkaar. Als een man mij bevalt. *[hard]*
Whám! Dan ben ik helemaal van de wereld. Mijn hormonen gaan dan een partijtje ravotten met elkaar en voor ik het weet lig ik al een sigaret te roken.

Els: Pardon?

Marian: Na afloop... Dan vind ik het altijd heerlijk om even lekker een sigaretje te roken.

Els: *[niet begrijpend]* Na... áfloop?

Marian: Ja. Als we... *[maakt enkele korte hoofdbewegingen]*

Els *[die het nog steeds niet begrijpt maakt dezelfde hoofdbewegingen]* Als jullie... *[en dan... snapt ze het eindelijk. Haar ogen sperren zich nu wagenwijd open. Zachtjes lachend]* Óóóóóóóó, je bedoelt eh... *[lacht nu wat harder en maakt de hoofdbeweging nu heel overdreven]*
Meen je dat nou, ben jij zo gauw verkocht?

Marian: Ja. Nog voor ik het woord op Wikipedia heb opgezocht heb ik het al gedaan. *[ze moeten hier allebei hard om lachen]*

Els: *[leegt haar kop thee. Terwijl ze het bijvult]* Jij ook nog?

Marian: Nee, dank u.

Els: Hé, geen ge-u hoor. Gewoon jij en Els. Ik weet 't niet van jou, maar ik heb het gevoel dat we opeens vriendinnen zijn geworden.

Marian: *[onder de indruk]* O...

Els: *[leunt weer naar achteren]* Ik vind dat je 't 'm moet vertellen.

Marian: Ja, daar ben ik ook bang voor. Maar nog niet vandaag.
We gaan vanavond naar een concert.

Els: Zóóó... meneer houdt van aanpakken. Nou, 't is maar goed dat jij dan vanavond mijn dochter bent, want de echte Ineke houdt helemaal niet van popconcerten.

Marian: Ik ook niet. We gaan naar een concert van Tchaikovsky. Een pianoconcert.

Els: O, maar daar is ze dol op. Tenminste... op klassiek. Of ze specifiek van Tchaikovsky houdt weet ik niet.

Marian: Hij had de kaartjes al.

Els: En nu neemt hij jou mee. Wat 'n attente jongen.

Marian: Nou, hij is veel meer dan alleen attent.

Els: Zeg... Dat van dat blind-date gedoe... Hoe denk jij daar nou over?

Marian: Daar sta ik volledig achter.

Els: Dat kan je niet menen. Iemand ontmoeten die je nog nooit eerder hebt gezien, dat gaat er bij mij niet in.

Marian: Wat ik bedoel is... Dat die blind-date door haar vrienden is bedácht. [*zachtjes lachend*] Zonder de bemoeizucht van dat stel had ik Chris nooit ontmoet.

Els: O, bedoel je het zo. Ja, da's waar. Misschien was het wel voorbestemd.

Marian: [*enthousiast*] O, wat leuk, geloof jij daar ook in, Els? Ik ben er van overtuigd dat alles wat we in het leven meemaken is voorbestemd.

Els: Denk je? [*Marian knikt bevestigend*] Ook dat ik op een man verliefd ben geworden, die ik normaal gesproken niet eens had mógen ontmoeten?

Marian: [*geïnteresseerd*] Ben je dat?

Els: Ja, maar ik weet niet of ik het jou wel kan vertellen.

Marian: [*enthousiast*] Tuurlijk wel, we zijn toch vriendinnen.
[*schuift wat naar voren*]

Els: Ja, da's waar. Nou goed dan, dan zal ik 't jou vertellen. Ik heb 'm op dansles ontmoet. [*Marian kijkt haar met grote verraste ogen aan*] Ik zit sinds enkele maanden op Latijns dansen. Je weet wel. De tango, de samba, de rumba, nou, noem maar op, de hele rimram. [*verheerlijkt*] O, die man kan toch zo goed dansen. Daar ben ik een amateurtje bij. Maar... nóóit één verkeerd woord, hè. Alleen maar complimentjes. [*verheerlijkt*] O, en daar ben ik zo dol op. Af en toe een complimentje krijgen.

Marian: Ja, die zal je van je man of dochter weel nooit krijgen.

Els: [*heel fel*] Nóót! Die twee geven me er nooit een. Die zijn veel beter in opdrachten geven.

Marian: Én?... Hoever is jullie verhouding nu gevorderd?

Els: *[kijkt Marian ondeugend aan]* O... al heel ver.

Marian: *[schalks glimlachend]* Hebben jullie al eh... *[weer die hoofdbewegingen]*

Els: *[zenuwachtig lachje]* O, néé! Maar ik zou dat wel heel erg graag willen. Als was het alleen maar om er achter te komen hoe het ook weer was.

Marian: *[grote ogen]* Zeg... bedoel je dat jij en je man helemaal niet meer eh... *[hoofdbewegingen]*

Els: Mijn man is maar met één ding bezig, Marian. *[obstinaat]* Wérken! En pas op de tweede plaats komt... *[kijkt Marian met een boosaardige grijns aan]* wéér werken. Daarna hárd werken en dan komt zijn dochter. *[obstinaat]* Dan nog een keer zijn dochter en misschien... Héél misschien kom ik dan ook nog es 'n keertje langs. *[leegt haar kop thee]* Ik neem er nog een. Jij ook nog?

Marian: *[lachend]* Waar laat jij al die thee?

Els: *[als ze in heeft geschonken kijkt ze Marian ernstig aan]* Wat zeg jij?... *[Marian kijkt haar vragend aan]* Moet ik met deze man verder gaan?

Marian: *[haalt diep adem]* Die keus is geheel aan jou, Els. Maar ik geef je wel het advies er eerst goed over na te denken. En het goed tot je door laten dringen wat je allemaal achterlaat. En wat je ook allemaal opgeeft. En als je dat allemaal hebt gedaan, dan pas je beslissing nemen.

Els: Je bedoelt mijn luxe leventje. *[Marian knikt. fanatiek]* Nou, daar hoef ik me geen zorgen over te maken hoor. Ik heb een erfenis van mijn opa op de bank staan. En het geld wat Sam me gaat geven, dat interesseert me helemaal niks. Al geeft hij me maar 5 centen. worden.

Marian: Ja, dan lijkt me de keus snel gemaakt. En deze man. Is die bemiddeld?

Els: Hij bezit de dansschool.

Marian: *[half lachend]* Óóóóóóó...

Els: *[haar geamuseerd aankijkend]* Wat bedoel je met Óóóóóóó?

Marian: Daarom kan hij natuurlijk zo goed dansen. Wil hij met je trouwen?

Els: Niets liever.

Marian: Is hij wel vrij?

Els: Ja natuurlijk. Ik ga toch niets beginnen met een man die getrouwd is.

Marian: Sorry.

- Els: *[resoluut]* Ik dóe 't. Ik ga van Sam scheiden. *[deurbel]* Dat is waarschijnlijk jouw vriend
- Marian: Hij zou me *[kijkt op haar horloge]* om vijf uur op komen halen. *[staat op]* Mag ik 'm binnen laten?
- Els: Natuurlijk. *[zachtjes lachend]* Hij komt tenslotte voor mijn dochter. Ga jij maar opendoen. *[Marian af. Els knikt zeer vastberaden]* Ja... Ik ga 't Sam vanavond nog vertellen. *[slaakt met een overdreven verheerlijkt gezicht een overdreven diepe zucht]*
- Chris: *[op. Gekleed in een trendy smoking, met aangepast strikje]* Dag mevrouw Van Dijk. *[geeft haar een hand]* Dan ontmoet ik u toch eindelijk.
- Els: Gewoon Els, jongen. Dat doet iedereen hier. En nog bedankt voor de prachtige boeket bloemen. Wil je een kopje thee? *[geeft de vlak achter Chris opgekomen Marian een overdreven dikke knipoog]* Mijn dóchter Ineke en ik zijn er al aan begonnen.
- Marian: *[kijkt Chris vragend aan]* Hebben we daar nog tijd voor of heb je de tafel vroeg besproken?
- Els: O, jullie gaan eerst uit eten.
- Chris: Nee, dat diner heb ik op zes uur gezet. Daarna hebben we nog zeeën van tijd om op tijd in de schouwburg te komen. Doe maar eh... Els. *[gaat zitten]*
- Marian: Dan haal ik even een kop en schotel. *[af]*
- Els: Dus jullie hebben elkaar vanochtend voor het eerst ontmoet?
- Chris: Ja. En dat was een hele gewaarwording.
- Els: Ja... Met iemand, die je nog nooit hebt ontmoet zo ineens geconfronteerd worden... Da's 'n hele gewaarwording, ja. Dat kan ik alleen maar beamen. *[kijkt hem even glimlachend aan]* Maar dat je zo gauw verliefd op haar zou worden was natuurlijk een hele verrassing voor je.
- Chris: Een hele aangename verrassing mag ik wel zeggen.
- Els: En je had je mijn dochter natuurlijk ook heel anders voorgesteld?
- Chris: *[lichtjes verbaasd]* Ja... Inderdaad... Hoe weet u dat?
- Els: Ik ken mijn dochter.
- Chris: Ja, natuurlijk.
- Els: *[geamuseerd]* Wat kan iets ineens meevallen, hè?
- Marian: *[tijdens de laatste zin op]* Waar hebben jullie 't over?
- Els: Over meevallertjes, lieverd. De meevallertjes, die je in het leven zomaar ineens worden aangereikt.
- Marian: O... *[ze schenkt thee in zijn kop en geeft het hem aan]*

Ja, als je een meevallertje wordt aangeboden moet je het met beide handen aangrijpen anders gaat een ander ermee vandoor. *[pakt haar eigen kop en gaat naast hem zitten]* Vind je ook niet, mam?

Els: *[aangenaam verrast]* Mám! O, wat klinkt dat heerlijk. Zei mijn dochter dat maar tegen me. *[Chris kijkt Els verbaasd aan. Marian kijkt geschrokken]* Ik bedoel, zei ze dat maar wat meer. Ja, je moet weten, Chris, soms noemt ze me gewoon bij m'n voornaam. Els. *[met gesloten ogen en verachtelijk uitsprekend]* Af...schúwelijk! Jij noemt je moeder toch nooit bij haar voornaam, hè Chris?

Chris: Mijn moeder is al twintig jaar dood, mevrouw.

Els: O, dat spijt me. Wat erg... Neem 'n bonbon. *[wil het schaalpje oppakken]*

Chris: Nee dank u, ik ben niet zo van al dat zoet.

Els: Nou... Dat zeg je nou wel... *[als Marian haar bestraffend aankijkt]* Ik bedoel, dat jij... Nou ja, ik dacht alleen maar... Ze zijn echt heel lekker hoor.

Chris: Goed, de kleinste dan. *[Els houd hem meteen het schaalpje voor. Chris pakt de kleinste en stopt hem in zijn mond]*

Els: Wat zie jij er trouwens fantastisch uit, Chris. Dat zie je tegenwoordig ook niet zo vaak meer. Een man in een smoking. Dan moet jij eigenlijk in het lang gaan, Marian.

Chris: Marián???

Marian: Da's mijn bijnaam. Vroeger als kind zong mijn moeder altijd voor mij het liedje: HOP MARIANNEKE-STROOP IN HET KANNEKE-LAAT DE POPPEKES DANSEN... Toen ik begon te praten dacht ik dat ik zo heette.

Chris: O...

Els: *[heeft heel even geschrokken naar Marian gekeken, maar herstelt zich weer snel]* Góh! Da's alweer lang geleden, hè Ineke. Dat ik dat liedje heb gezongen. Maar waar had ik 't over?... O ja. Jij moet in het lang. Je kunt niet in die kleren naast een man in smoking naar een concert van Tchaikovsky. *[staat op]* Wij gaan naar je kamer en zoeken samen een geschikte avondjurk voor je uit. Jij vermaakt je wel, hè Chris. *[samen met Marian af]*

Chris: *[leunt behaaglijk achterover en drinkt van zijn thee. Zijn mobiel gaat af. Hij kijkt op het display]* Ja, Miranda, zeg het eens... Zó, da's goed nieuws... Vanáavond?... Nee, dat moet gewoon doorgaan. We zijn hier veel te lang mee

- bezig geweest om het nu uit te stellen. Kan Martin niet met je meegaan?... O... Ja... Ja... *[zucht]* Nou, als het dan niet anders gaat, dan moet ik maar mee.... Ja, als je dat zou willen doen, dan heb ik nog even de tijd hier het een en ander te regelen... Prima, we bellen elkaar. *[drukt uit. Hij zet zijn thee op tafel, haalt uit zijn binnenzak een pen en een klein notitieboekje en schrijft er wat in. Ineke op]* Hallo. *[hij bergt zijn boekje en pen op en pakt zijn thee weer]*
- Ineke: Hebben wij elkaar vandaag niet al eens gezien? *[wijst hem aan]* Jij bent die vriend van Marian. *[Chris knikt glimlachend]* En is het gebruikelijk dat u in het huis van anderen gewoon op uw gemak thee drinkt?
- Chris: Ik zie daar niets verkeerd in.
- Ineke: *[snuift en kijkt verstoort]* Is mijn moeder thuis?
- Chris: Ja, die is even haar garderobe aan het bekijken.
- Ineke: Waarom?
- Chris: Om iets uit te zoeken. Ze vond mij er in deze smoking iets te netjes uitzien. Nu is ze op zoek naar een geschikte avondjurk.
- Ineke: *[grote ogen]* Wilt u mij vertellen dat u met mijn moeder uitgaat?
- Els: *[tijdens haar zin op]* En wat dan nog? Denk je dat ik geen knappe mannen meer kan versieren? *[gaat zitten]*
- Ineke: *[snakt naar adem]* Wil je in vólle ernst beweren dat jij vanavond met deze man hier uitgaat?
- Els: Nee. Hij is hier voor een hele andere dame. Een hele lieve dame, die mij... mám noemt.
- Ineke: *[kijkt Chris aan]* En mag ik u vragen waarom uw haar dan hier ophaalt?
- Chris: Nou, dat lijkt me voor de hand liggend.
- Els: *[terwijl ze haar kopje bijvult]* Inderdaad. Maar jij vindt dat natuurlijk weer raar! Want jij vindt altijd alles ráár! Waarom ben je eigenlijk hier? Moet je niet op kantoor zijn? Om hárd, hárd, héél hárd te wérken.
- Ineke: Zeg, wat heb jij? Heb jij soms wat gedronken?
- Els: Nee, moet dat dan? Mag je alleen maar de waarheid tegen je dochter zeggen als je gedronken hebt? *[luchtig]* Heb jij dat ook wel eens, Chris? Dat je ineens op een punt bent aangeland dat bepaalde normen en waarden je niets meer kunnen schelen?
- Chris: O, heel vaak.
- Els: En wat deed jij daar dan aan?

Chris: Niets. *[grijnzend]* Dan dacht ik, krijg maar de hik. *[Els moet hier hard om lachen]*

EEN KORTE SCENE UIT HET VIERDE BEDRIJF

Langzaam wordt de muziek van **SIMON** en zijn **LOLLIGE BEER** naar *flink hard* gedraaid.

DOEK

Op toneel wordt alles een beetje opgeruimd. De karaf wordt in het dressoir gezet en de glazen gaan van toneel.

DOEK

VIERDE BEDRIJF

*Zo gauw Simon opkomt wordt de muziek langzaam naar **UIT** gedraaid.*

**Zondagmorgen 04:30 uur.
Het toneel is leeg.**

Simon: *[op met een longdrinkglas water. Hij heeft nu alleen nog maar zijn Spijkerbroek en pull-over aan, waarvan hij de mouwen omhoog heeft geduwd]* Ik wist niet dat jij zo'n wandelaar was. *[hij ploft in de fauteuil en drinkt gulzig van het water]*

Ineke: *[is vlak na Simon opgekomen. Gekleed in een trendy joggingpak. geamuseerd]* Jij weet nog een hele hoop niet van mij. Als ik eenmaal aan het lopen sla ben ik niet meer te houden. Wil je koffie?

Simon: *[met een vies gezicht]* Kóffie? Op dit uur van de nacht? *[kijkt op zijn horloge]* het is half 5.

Ineke: Ja, ik neem koffie. Als jij niet wil is dat ook goed. Hé, hoor ik nou de buitendeur? *[ze loopt naar de hal. Is gelijk weer terug]* Het is mijn vader.

Sam: *[op. Over zijn hele kostuum en zijn haar zitten strootjes. Zijn vest is open geknoopt en zijn stropdas steekt een flink stuk uit zijn colbertzak. Hij ziet er niet uit. Koffertje in zijn hand]*

Nou, dan zijn we toch eindelijk thuisgekomen. *[ziet dan pas Simon]*

Simon: *[ziet dat Sam hem vreemd aankijkt. Hij staat snel op en reikt zijn hand naar hem uit]* Mag ik me even voorstellen? Chris Bijlsma. Wij hebben gistermiddag een lang gesprek met elkaar gevoerd.

Sam: Is dit die blind date van je?

Ineke: Ja, dat is 'm. Knappe jongen hè?

Sam: *[geeft Simon een stevige hand]* Aangenaam. *[hij zet zijn koffertje neer en laat zich, met een enorme zucht op de bank ploffen]*

Hugo: *[is vlak achter Sam opgekomen. Ook zijn kleren zien er niet uit en zijn haar en regenjas zitten onder de strootjes. Opgedroogde modder op zijn schoenen, onderkant jas en broekspijpen. [Hij kijkt weer in volle adoratie naar Ineke]* Wat zie je er mooi uit in die kleren.

Ineke: Vind je? Hier loop ik in als ik hard loop.

Simon: *[geeft Hugo ook een hand]* Chris Bijlsma, aangenaam. *[maar Hugo hoort hem niet eens – hij heeft alleen maar aandacht voor Ineke]*

Sam: Zeg Ineke, doe mij een groot plezier en ga even koffie voor me zetten.

Ineke: *[negeert hem. Beetje geïrriteerd]* Waar bleven jullie nou?

Sam: Da's 'n heel verhaal. En ik wil het je graag vertellen, maar eerst wil ik koffie.

Ineke: *[obstinaat]* Nee, eerst wil ik weten of de deal rond is.

Sam: *[zwaar zuchtend]* We hebben dat bedrijf gekocht, ja. Maar ga nou koffie zetten.

Ineke: Waarom zijn jullie gisteravond niet thuisgekomen?

Sam: *[kijkt naar Hugo]* Zeg, hou jij eens op zo naar mijn dochter te staren. Vertel haar liever wat ons allemaal is overkomen. Dan krijgen we eindelijk eens koffie.

Hugo: *[beseft wat hij aan het doen was. Kucht verlegen]* Nou... die eh... vriend van u. Die van dat levensgevaarlijke vliegtuigje was bereid ons weer, vanuit Dublin terug te vliegen. Ik raadde het Sam af, maar je weet hoe je vader is.

Sam: Ja, geen ouwehoerverhaal ervan maken, jongen. Kort en beknopt houden. Anders hebben we vanmiddag nog geen koffie.

Hugo: We kregen pech.

Ineke: *[grote ogen]* Met het vliegtuig?

Hugo: Ja. We moesten een noodlanding maken. *[zijn angst moet*

in de volgende zin goed te horen zijn] O Ineke, als je eens wist wat een doodsangst ik heb uitgestaan? [rilt overdreven]

Sam: Ja, sla dat gedeelte maar over. Vertel over de noodlanding.

Hugo: Ja, over de noodlanding kan ik geen details vertellen, toen had ik mijn beide handen voor m'n gezicht.

Sam: Dat bijdehante vriendje van jou moest in een weiland landen, omdat hij niet voldoende benzine had getankt. Maar op dat weiland was het zo glad dat zijn wielen doorschoten. En toen kwamen we in een sloot terecht. Hij riep dat we er meteen uit moesten springen.

Hugo: Nou, dat was niet nodig, want ik was er al uit, nog voor dat duivelse machine stil stond.

Ineke: Zo te zien zijn jullie in die sloot gesprongen.

Hugo: Ja, we hadden geen keus.

Sam: Behalve jouw mooie vriendje. Die kroop op zijn gemak op de vleugel en kon zodoende op de andere kant van de sloot op het droge springen. Die gluiperd wist dat er geen gevaar was. Iets wat hij ons ook had kunnen vertellen. Waarschijnlijk pilotenhumor. En krijg ik nou nog koffie, of hoe zit dat?

Ineke: Maar hoe zijn jullie dan van dat weiland hier gekomen?

Hugo: We hebben 'n lift gehad. Van een boer met een tractor. Ook al zo afschuwelijk. We moesten achterin tussen de schapen zitten.

Sam: Ja, en hij verdomde het ons naar de stad te brengen.

Ineke: Had je dan geen taxi kunnen bellen?

Sam: *[zwaar zuchtend]* Ja hóé? Ik ben mijn mobiel nog steeds kwijt. En Hugo daar is de zijne in dat vliegtuig verloren.

Ineke: En Bonzo?

Sam: Wíe?

Ineke: Jullie piloot?

Sam: Toen wij nog uit die sloot aan het klimmen waren zag ik hem even verderop op de rijksweg in een auto stappen.

Hugo: Ja, hij wel. Wij moesten tussen die blèrende beesten zitten.

Ineke: Maar bij die boer had je toch een taxi kunnen bellen.

Sam: Die boer zijn telefoon was afgesloten.

Ineke: O... Maar waar hebben jullie dan geslapen?

Hugo: We mochten van die boer in zijn hooischaar slapen.

Ineke: *[kort lachje]* O, vandaar al dat stro.

Sam: Ja, ga d'r nog om staan lachen ook. Heb jij wel eens een

nacht, in je natte kleren op stro doorgebracht?

Ineke: *[met ingehouden plezier]* Niet dat ik me kan herinneren.

Sam: Nou, begin er maar nooit aan. En nou wil ik koffie. En flink wat broodjes, want ik rammel. *[hij begint zijn schoenen uit te trekken]*

Hugo: Als je het niet vervelend vindt Ineke, zou ik ook wel wat lusten.

Ineke: Wat een toestand allemaal zeg. *[af]*

Hugo: *[kijkt kwaad naar Simon]* Mag ik van u weten, waarom u hier ook bent?

Simon: Ik had een afspraakje met Ineke.

Hugo: *[begint zich een klein beetje op te winden]* U had een afspraakje met Ineke?

Simon: Ja, is dat zo vreemd?

Hugo: *[staat met een ruk op en gooit er al zijn frustraties met woedend stemgeluid uit. Heftig knikkend en grote armgebaren makend]* Ja dat is vreemd ja! Dat is heel erg vreemd! Waar haal jij de brutaliteit vandaan om met mijn Ineke uit te gaan? En dan nog midden in de nacht met haar in de huiskamer te zitten! Heb jij dan helemaal geen greintje fatsoen in je donder!?

Sam: *[flink verbaasd]* Mijn Ineke? Míjn Ineke? Waar heb jij het nou allemaal over? Sinds wanneer is mijn dochter jóúw Ineke. *[hij is op een onhandige manier bezig een sok uit te trekken. Wat hem moeilijk af gaat, want zijn sokken zijn door de inspeciënt flink vochtig gemaakt... Ze moeten er ook vies uitzien...]* Je bent alleen maar naar haar aan het staren als je hier bent. *[hij heeft intussen kans gezien één sok uit te krijgen. Hij kijkt er met een vies gezicht naar, laat hem argeloos op de grond vallen en gaat onhandig met zijn tweede sok aan de gang]*

Hugo: *[wind zich nu nóg meer op]* Maar heeft u het dan nog niet door meneer Van Dijk? Nu hij weet hoe belangrijk u het vindt, dat hij voor u gaat werken, heeft hij uw dochter ook maar gelijk even ingepalmd.

Sam: *[heeft nu ook zijn andere sok uit]* Ja, ga je nu niet een heel klein beetje te ver jongen. Als mijn dochter met hem uit wil moet ze dat zelf weten. Dat gaat jou dan helemaal niks aan. Jij bent al die tijd te schijterig geweest om haar ook maar één keertje mee uit eten te nemen.

Hugo: *[nog steeds overdreven opgewonden]* O néé!? O néé!? *[dan beteuterd]* Hé, dat is eigenlijk zo. Dat heb ik nog nooit

gedurfd.

Simon: Luister kerel. Om je je wat beter te laten voelen, ga ik je nu vertellen dat Ineke en ik helemaal niets met elkaar hebben.

Hugo: *[flink uit zijn doen]* Maar... maar u bent de hele nacht met haar uit geweest.

Chris: Nou, nou, nou! Met haar uit geweest? Met haar geweest. Ineke wilde ineens, met alle geweld een strandwandeling maken. We zijn dus naar het strand gereden en hebben daar kilometers door het mulle zand gewandeld. Heb je enig idee hoe vermoeiend dat is? En wist jij trouwens, dat die vrouw waar jij zo verschrikkelijk verliefd op bent een heel stuk aardiger is, als ze met je wandelt?

Hugo: Nee... dat wist ik niet. Alles wat ik weet is, dat zij altijd aardig is.

Simon: *[duwt Hugo enkele malen met een vinger tegen zijn borst]* Als ik jou was jongen, dan zou ik haar vandaag nog vertellen dat je van haar houdt en niets anders wil dan haar gelijk ten huwelijk vragen. *[hij geeft hem nog 3 klopjes op zijn schouder en loopt weer bij hem vandaan]*

Hugo: *[is helemaal ontdaan]* Meent u dat nou?

Simon: Ik zeg nooit dingen die ik niet meen. Ik heb namelijk uit hele goeie bron vernomen dat ze op zoek is naar een wat oudere man. Eentje, die haar niet de hele dag achterna loopt om haar te bespringen.

Hugo: Hè?... Iemand die ze achterna loop om te bu... busss... En zei u nou dat ze naar een wat oudere man zoekt?

Simon: Dat klopt. Daarom zou ik zou zeggen: smeed het ijzer wanneer het heet is Hugo.

Hugo: Hè?... *[met groot enthousiasme]* Maar dat wil ik ook! Ik bedoel dat bèn ik al heel lang van plan... *[op dat moment komt achter de rug van Hugo Ineke op]* ...om haar ten huwelijk te vragen. Ik ben tot over mijn oren verliefd op Ineke. Ik hou al zo verschrikkelijk lang van haar.

Ineke: *[heeft een dienblad in haar handen, waarop 2 bekers koffie staan. Als ze Hugo hoort verklaren dat hij van haar houdt, stopt de meteen met lopen. Ze kijkt met grote ogen naar Hugo]* Meen jij dat nou Hugo?

Hugo; *[draait zich met grote ogen en grote vaart naar Ineke – moet even verwerken dat zij alles heeft gehoord. Dan knikt hij overdreven heftig]* Jazeker meen ik dat. Het liefste zou ik je hier... nú! ten huwelijk vragen.

Ineke: *[is helemaal ontdaan]* O...

Simon: Nou, ik denk dat er daarvoor iets teveel mensen in de kamer zijn, knaap.

Sam: *[zuchtend]* Vertel haar alles, wat je mij net hebt verteld Hugo.

Hugo: Ja, dat wil ik wel. Maar ik heb sterk het vermoeden dat ze mij niet wil. Een stijve, saaie man als ik.

Ineke: Wie zegt dat je saai bent, Hugo? *[Hugo kijkt haar met verliefde ogen aan]* Stijf ben je natuurlijk wel, maar saai... Nou nee. *[ze houdt Sam het dienblad voor en hij pakt er een beker vanaf. Daarna zet ze de beker van Hugo op tafel]* Ga zitten Hugo en drink je koffie. Zo te zien denk ik dat je daar wel aan toe bent. *[tot Sam]* Dus de deal in Dublin is rond?

Sam: Ja. Maar wel voor heel wat meer miljoenen dan ik had gehoopt. Maar goed, we hebben 'm.

Ineke: En daar gaat 't om. *[glimlacht naar Hugo, die nog steeds staat en haar verliefd aankijkt]* Ben je d'r niet blij om Hugo?

Sam: Krijgen we nou nog wat te eten, of niet.

Ineke: Ja, maar er liggen geen broodjes in de vriezer. Ik heb een stapel volkoren brood in de magnetron gestopt. Daar moet je het maar mee doen.

Sam: Getverdemme, dat probeert Els mij ook altijd te laten eten. *[hij begint van zijn koffie te drinken]*

Ineke: Ja, graag of niet? *[loopt naar de hal]*

Simon: Ik help je wel even smeren. *[af]*

Sam: Zeg, ga jij nou eens even zitten jongen. Dat gedrentel daar de hele tijd, maakt me stapelgek. *[Terwijl Hugo gaat zitten]* En vertel me nou eens. Ben jij echt verliefd op d'r?

Hugo: Ja, al heel lang. *[pakt zijn beker en drinkt van zijn koffie]*

Sam: Nou, vraag 'r dan met je te trouwen. *[als Hugo hem met grote ogen aankijkt]* Ja, of ben je soms bang dat ik geen toestemming zal geven? Die meid is al 34 hoor. Of wacht je soms tot zij j'ou een aanzoek doet?

Hugo: *[grote ogen]* Mij een aanzoek doet. *[kort eigenaardig lachje]* Het idée alleen al.

Sam: Nou, in dat geval zou ik het dan zo spoedig regelen jongen. En ik raad je dan ook écht aan, het vandaag nog te doen. Want die knaap, die Ineke in de keuken aan het helpen is, is volgens mij ook verliefd op haar.

Hugo: *[beetje beteuterd]* Maar hij zei van niet?

Sam: Ja, dat zeggen mannen altijd, als ze het niet zeker weten.

Waarom denk je, dat hij zich meteen aanbood om dat smerige volkorenbrood te gaan smeren. Gisteren is hij hier langsgekomen. En Ineke was door de telefoon heel erg tevreden over 'm. Misschien ben je al te laat.

Hugo: *[met grote verbijsterde ogen]* Al... te láát? Wat zeg je nu toch allemaal?

Sam: Ja zeg, moet ik alles twee keer zeggen? *[hij drinkt zijn beker leeg en zet die op tafel]*

Chris: *[op via de tuin. In smoking. Het boord van zijn overhemd is open en zijn vlinderdasje in zijn zak - dus die ziet men niet...]* Ah, goeiemorgen allemaal.

Sam: *[verbaasd]* Wie ben jij nou weer? En waarom kom je door de tuin mijn huis binnen? *[kijkt op zijn horloge]* Op dit onchristelijke uur?

Chris: Bent u soms de vader van Ineke? *[kijkt rond]* Waar is ze eigenlijk?

Sam: Mijn dochter is in de keuken. Die is... *[spreekt het brood op een vieze manier uit]* ...volkorenbrood aan het smeren. Maar je hebt me nog niet verteld wie hij bent.

Chris: Ik ben Chris.

Sam: *[grote ogen]* Chris? Chris wie?

Chris: Chris van Opperen-Overveer.

Sam: Van op tot wát?

Chris: Chris van Opperen-Overveer. Ik ben de blinddate van uw dochter. Ik zou hier gisteren door uw dochter aan uw beiden worden voorgesteld.

Sam: Voorgesteld? Aan wie?

Chris: Aan u en uw vrouw.

Hugo: Maar dat kan niet? Die Chris is in de keuken volkorenbrood aan het smeren.

Chris: *[grijnzend]* Ben ik in de keuken? Nou, dat lijkt me sterk, want ik sta hier.

Hugo: *[tot Sam]* zeg, heb jij soms twee Chrissen aangenomen?

Marian: *[op via de tuin. Schrikt ervan dat Sam en Hugo er ook zijn]* O... Bent u alweer terug meneer Van Dijk?

Sam: Nee, ik zit nog in Dublin.

Marian: *[kijkt op haar horloge]* Maar het is bijna kwart voor 5 uur in de morgen.

Sam: Ja, we weten hoe laat het is. Wat we niet weten is, waarom deze knaap hier is en waarom jij hier ook bent.

Marian: *[is nu goed in de war]* O... Waarom eh... ik hier ook ben? Nou, dat kan ik u wel uitleggen... Eh... *[kijkt een beetje*

hulpeloos naar Chris] Als u me even de tijd gunt om na te denken. Chris en ik zijn...

Sam: Dus hij heet wel Chris.

Marian: Ja, is dat zo vreemd. Er heten er wel meer Chris.

Sam: Ja, maar hier in huis zitten er wel erg veel.

Ineke: *[op. Met Simon vlak achter haar aan. Ze heeft een dienblad in haar handen, waarop, op servetjes een stuk of 6 dubbele dikke volkoren boterhammen liggen, waar het kaas er tussenuit steekt]* Je moet het alleen met kaas doen, want er was niets... *[ziet dan Marian en Chris. Ze stopt weer midden in haar handelingen]* Wat doe jij hier midden in de nacht? En ik zie dat je ook nog mijn avondjurk aan hebt. En dat je je vriend ook weer hebt meegenomen.

Chris: Ik denk, dat ik met enkele eenvoudige zinnen alles kan verklaren.

Sam: Nou, dan zou ik daar maar eens mee beginnen knul.

Chris: *[tot Ineke]* Ik ben Chris, jouw blind date. Maar omdat jij het zo druk had gisteren ben ik met je secretaresse van jou naar een concert gegaan. En daarna zijn we nog wat gaan drinken. En toen kregen we ineens zin om...

Marian: Zeg hoe weet jij dat ik de secretaresse van Ineke ben? Zover ik weet heb ik je dat nog niet verteld.

Chris: *[lacht zachtjes]* Jij moet eens weten, wat ik allemaal van je weet.

Sam: *[steekt zijn armen uit]* Geef mij dat dienblad eens aan Ineke. Ik rammel. *[hij pakt het dienblad aan, grijpt een boterham en zet het dienblad op de knieën van Hugo]* Hier, neem jij er ook maar een. *[zelf neemt hij een grote hap]*

HET EINDE

Marian: *[weer grote verbaasde ogen]* Mij lid... van deze organisatie maken?

Chris: Ja, waarom denk je dat wij je al zoveel over ze hebben verteld? Onze organisatie is geen klein clubje, lieve schat. Het is een hele grote groep mensen, over de hele wereld verdeeld. Hele bekende mensen zijn bij ons aangesloten. Ook politici doen hier aan mee. Deze mensen zijn, net als wij doodmoe van al dat ambtenarengedoe en dat eeuwige vergader. Zij zijn het belangrijkste onderdeel van onze

organisatie. Ze bezitten een macht die wij nooit zullen bereiken. En ze kennen de juiste mensen, die niet alleen een oogje dichtknijpen als iets niet helemaal klopt, ze kunnen ook beslissingen nemen, die voor ons ongelooflijk veel betekenen. En al het geld dat we inpikken...

Simon: *[grijnzend tot Marian]* Deze term gebruikt hij het liefst. Ik noem het inzamelen. Al het geld dat we inzamelen gaat naar je juiste groeperingen. *[eigenwijs zijn vingertje omhoog]* Zonder dat er ook maar een cent belasting over wordt betaald. Of er iets aan de strijkstok blijft hangen weten we natuurlijk nooit.

Chris: Maar daar zijn wel mensen voor aangesteld, die daar een neus voor hebben. Die hoeven maar aan een persoon te ruiken en ze weten al dat het de rotte appel in de fruitschaal is. Dit zijn hele belangrijke leden van onze organisatie, want die weten ons honderden miljoenen per jaar te besparen.

Marian: Dus als ik het goed begrijp doen hier alleen maar hele belangrijke mensen aan mee.

Simon: Er zitten ook mensen bij onze organisatie die hiervoor gewoon als assistent chef bij een supermarkt hebben gewerkt. Of heel saai werk in een fabriek deden. Deze mensen zijn onze tipgevers geworden.

Marian: O...

Simon: Je kan geen beroep noemen, of er werken wel een paar mensen ergens op de wereld voor onze organisatie. Kortom, het zijn allemaal mensen, die net als wij er genoeg van hebben dat al het grote geld naar de grootste smeerlappen gaat.

Chris: De stinkende rijken, de hele erge rijken en de gewone rijken. Zoals onze Sammy, die zo graag nóg een softwarebedrijfje erbij wilde. Kortom: achter deze groepen zitten wij aan. Want wij vinden gewoon dat zij iets teveel geld hebben.

Simon: *[de volgende dialoog van 7 zinnen moet snel gaan en ze moeten er veel plezier om hebben]* Waar ze niets anders mee weten te doen, dan er de verkeerde dingen mee te doen.

Chris: Ja en met deze mensen hebben wij te doen.

Simon: Dus wat doen we?

Chris: We zorgen ervoor dat ze dat dus niet meer doen.

Simon: Dat ze ineens een stuk minder geld hebben.

Chris: Waardoor ze niet langer wakker hoeven te liggen wat ze

met al die miljoenen moeten doen.

Chris: *[grote grijns]* En dat doen we dus.

Marian: Het duizelt me.

Chris: Da's normaal. Maar straks, als je er middenin zit begrijp je ons hele systeem kristal helder.

Marian: Als ik er... straks middenin zit... Bedoel je dat ik...

Chris: *[buigt zich glimlachend naar haar toe]* Je weet het misschien nog niet, lieve schat, *[geeft haar een tedere kus op haar lippen]* maar je hebt er al aan meegedaan.

Marian: Ík?

Chris: Ja, gisteren. Toen je je voor Ineke uitgaf. Daardoor kon Simon zich voor mij uitgeven. Hij is de pc-tovenaar. Hij heeft de O'Conner cijfers in de laptop van Sam een stuk hoger gemaakt, waardoor hij veel meer moest gaan bieden dan hij eigenlijk van plan was.

Marian: Voor een leeg gebouw.

Chris: Juist. Wij hebben daar in Dublin dat toneelstukje opgevoerd, waardoor hij dacht een nieuw fortuin te vergaren.

Simon: En doordat jij Sam afleidde heb ik zijn mobiel kunnen pikken en ben achter de code van zijn kluis gekomen. Zodat de door leden, die vroeger beroepsinbrekers waren hem leeg konden halen.

Chris: Hoeveel zat daar eigenlijk in?

Simon: Iets meer dan 3 miljoen.

Chris: Dus wat we Sammy hebben afgenomen is die 118 miljoen, die hij voor ons zo bloeiende bedrijf heeft betaald. Plus de 3 miljoen uit de kluis. Dat maakt 121 miljoen. Minus de 12 miljoen, die wij voor dat pand hebben moeten betalen. Wat maakt: 109 miljoen.

Simon: *[grijnzend]* Je vergeet de 75.000 premie, die ik heb gekregen.

Chris: Die zit bij die 3 miljoen.

Marian: Maar jullie vergeten wel die 11.000 die hij via die onkostenrekening heeft ontvreemd.

Simon: *[grijnzend]* Ja, maar de financiële afdeling van Sammy is wel in mijn truc van de komma gelopen. Dat bedrag was geen 11.000 maar 110.000.

Marian: Goh hé... En ik heb hier allemaal aan meegewerkt. En dat allemaal, zonder dat ik het wist.

Simon: En dat heb je heel goed gedaan. *[grijnzend]* Zonder dat je het wist. De vraag is dus: Ga je je, geheel vrijwillig bij ons

aansluiten?

Marian: [*enthousiast*] Gráág! Maar wat moet ik dan doen? Een contract tekenen, of zoiets?

Chris: Aan contracten doen we niet. [*hij gaat vlak voor haar staan*] Zeg me na: Ik besef het ten volste.

Marian: Ik besef het ten volste.

Chris: Dat ik me volledig aansluit bij de organisatie.

Marian: Dat ik me volledig aansluit bij de organisatie.

Chris: En dat ik tot aan mijn dood, nooit, maar dan ook helemaal nooit...

Marian: En dat ik tot aan mijn dood, nooit, maar dan ook helemaal nooit...

Chris: ...ook maar één geheim over de organisatie verder vertel.

Marian: ...ook maar één geheim over de organisatie verder vertel. [*wacht even*] En dan?

Chris: Dat was het. [*geeft haar weer een korte kus op haar lippen*]

Simon: [*grijnzend*] En je kan nu niet meer terug. Want je hebt alles, geheel vrijwillig nagezegd wat Chris je vroeg.

Marian: O... Dat gaat gemakkelijk zeg.

Chris: Dacht jij nou echt dat ik je gevraagd had mij al die zinnen na te zeggen als ik niet voor de volle 100% had geweten dat ik je voor de volle 100% kan vertrouwen? [*geeft haar weer een korte kus op haar lippen... ((mocht de actrice die voor Marian speelt dit nu iets teveel van het goeie vinden, dan mag ze de regisseur opdragen de laatste 2 kussen te schrappen... PvdB))*]

Simon: [*grijnzend*] Dus nou hoor je bij ons, Poezendijntje.

Chris: Het eerste wat we nu nog voor je moeten verzinnen is je codenaam.

Marian: Mijn codenaam?

Chris: Ja, we hebben er allemaal een. Mijn codenaam is:

SERGEANT PEPPER.

Simon: Weet je wat een goeie codenaam voor Marian is? **HOP-MARIAN.** [*Marian Engels uitsprekend*] Van het Hollandse liedje: **Hop Marianneke, stroop in het kanneke, laat de poppekes dansen.**

Marian: [*grote ogen*] Hóp Marian?

Chris: Ja die past heel goed bij je. We hebben in de Europa-groep allemaal een codenaam, die beginnen met een Engelse muziektitel. Jouw liedje is een oud Hollands wijsje, maar de titel spreken we in het Engels uit. **Hop-Marian!**

Marian: O... Nou ja, What's in a name. *[ze kijkt Simon aan]* En de jouwe? Hoe is jouw naam?

Simon: *[grijnzend]* Mijn codenaam?... Die is: **SIMON SMITH.**

Zachtjes begint het nummer:

SIMON SMITH AND THE AMAZING DANCING BEAR...

Chris: Kom op, Hop-Marian. *[hij pakt Marian beet en begint met haar te dansen]*

Simon: Hier moeten we op klinken.

De muziek wordt langzaam naar harder gedraaid. Simon zet 3 whiskyglazen op het dressoir en pakt de karaf. Els komt op in een hele mooie avondjurk. Ze pakt Simon de karaf uit zijn hand, zet die op het dressoir en begint met hem te dansen. Ineke en Hugo komen even later dansend, via de tuin op. Ineke draagt een schitterende avondjurk en Hugo heeft een stijf jacquet aan. Sam komt als laatste op, via de hal. Gekleed in een ouderwetse streepjes pyjama. Hij blijft heel even met een bars gezicht in de halopening staan en kijkt naar de dansende paren. Dan schenkt hij zich een glas whisky in en gaat in de fauteuil zitten.

SIMON SMITH AND THE AMAZING DANCING BEAR...

wordt nu naar flink hard gedraaid. En omdat het maar een heel kort nummer is kan de hele song worden uit gedanst.

Tenzij de regisseur hier anders over denkt...

Het DOEK blijft open.

Zo gauw de muziek is afgelopen, gaat de groep dansers naast elkaar staan. In het midden laten ze een plek open voor Sam. Die er (met het glas in zijn hand) tussenin gaat staan.

En nu pas buigen alle spelers voor het - waarschijnlijk - al reeds begonnen applaudisserende publiek...

THE END